

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **1. e., s. r. o.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Čapkem, advokátem se sídlem Komenského 241, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 11. 2004, sp. zn. 59 Ca 99/2004,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti v záhlaví označenému usnesení krajského soudu, kterým soud zamítl návrh na přiznání odkladného účinku žalobě napadající rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje („žalovaný“) ze dne 18. 5. 2004, č. j. KULK/2305/2004/OŽPZ.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Tuto nezákonnost spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud vycházel z právního názoru, že vynaložení finančních prostředků na zpracování manipulačního a provozního řádu pro malou vodní elektrárnu K. nepředstavuje nenahraditelnou újmu, proti čemuž stěžovatel argumentuje tím, že předmětné dokumenty jsou vždy speciální a tedy nepoužitelné pro jakýkoliv jiný účel. Takovéto vynaložení finančních prostředků proto vždy představuje nenahraditelnou ztrátu. Za nenahraditelnou újmu stěžovatel považuje rovněž případné nové povolení k nakládání s vodami, když tvrdí, že disponuje platným vodoprávním povolením.

Proto stěžovatel navrhuje napadené usnesení krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, „které je podle své povahy dočasné.“ Jak plyne z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne

22. 12. 2004, sp. zn. 5 As 52/2004, nebo usnesení ze dne 28. 1. 2004, sp. zn. 1 Ans 2/2003), rozhodnutí o odkladném účinku žalobě jako procesní institut je zcela nepochybně svou povahou rozhodnutím dočasným, neboť má pouze omezené trvání; není-li zrušeno soudem, zaniká z moci zákona.

Dočasnou povahu má proto i rozhodnutí, jímž byl - jako v případě stěžovatele - návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut. Zamítavé rozhodnutí totiž nijak nepředjímá postup soudu při rozhodování o věci samé; Krajský soud v Ústí nad Labem bude pokračovat v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, jak je uvedeno v záhlaví tohoto usnesení, a Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší hodnotit věcnou správnost jeho rozhodnutí.

Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani to, že krajský soud stěžovatele chybně poučil o možnosti podat proti napadenému usnesení kasační stížnost, neboť samotná skutečnost chybného poučení nemůže založit právo účastníka řízení podat procesní prostředek k ochraně svých práv, když zákon tuto možnost výslovně vylučuje.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřipustnost [§ 46 odst. 1 písm. d), § 104 odst. 3 písm. c) a § 120 s. ř. s.].

Podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. března 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu